

รายงานการประชุมวุฒิสภา

ทำหน้าที่รัฐสภา

ครั้งที่ ๒๐

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๐ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : วันนี้มี จะแจ้งที่ประชุม สำหรับวันไม่มี
สมาชิกมาร่วมการประชุม ๘๓ คน ครบ ระเบียบวาระที่ ๒ ร่างพระราช-
บัญญัติให้สิทธิการต่อเวลาราชการ บัญญัติ ให้สิทธิการต่อเวลาราชการ
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประ- สำหรับกำหนดบำเหน็จบำนาญ พ.ศ.
ชุมต่อไป
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

วันที่ ๑๕๕๕/๑๑ วันที่ ๒๕ พ.ย. ๑๑

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ที่ สร. ๐๔๐๓/๑๕๕๕๒

สำนักนายกรัฐมนตรี

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับกำหนด บำเหน็จบำนาญ

พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาหารือ ให้เสนอ ร่าง พระราช บัญญัติ ให้สิทธิ
การต่อเวลาราชการสำหรับกำหนดบำเหน็จบำนาญ พ.ศ. ต่อวุฒิสภาก่อนที่
รัฐสภา

LIRT

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและ
เหตุผล มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอวุฒิสภากำหนดที่รัฐสภาประชุมปรึกษาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) **จอมพล ถ. กิตติขจร**

(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับค่านวณบำเหน็จบำนาญ

พ.ศ.

หลักการ

เพื่อให้สิทธิในการต่อเวลาราชการสำหรับค่านวณบำเหน็จบำนาญ

เหตุผล

โดยที่หลักเกณฑ์ในการต่อเวลาราชการ สำหรับ ค่านวณ บำเหน็จ บำนาญของ
ราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการและตาม กฎหมาย ว่า ด้วย บำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในบางกรณียังไม่เหมาะสม จึงสมควรออกกฎหมาย
เพื่อให้สิทธิในการต่อเวลาราชการสำหรับค่านวณบำเหน็จบำนาญขึ้นโดยเฉพาะ

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับค่านวณบำเหน็จบำนาญ

พ.ศ.

LIRT

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการให้สิทธิการ ต่อเวลา ราช การ สำหรับ
คำนวณบำเหน็จบำนาญ

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราช บัญญัติ ให้ สิทธิ การ ต่อเวลา
ราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน ประ กาศ ใน ราช-
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่าข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ บำนาญ
ข้าราชการ และข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๔ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ
หรือบำนาญแล้วกลับเข้ารับราชการใหม่ ต่อมาได้มีการ ใช้บังคับกฎหมายซึ่งยังผลให้
ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิ ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญจากการรับราชการก่อนก่อน ถ้าผู้นั้น
ประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการต่อก่อนกับตอนหลังสำหรับ คำนวณ บำเหน็จ บำนาญ
ก็ให้มีสิทธิต่อได้โดยยื่นคำขอต่อกระทรวงซึ่งมีหน้าที่จ่ายบำนาญ ภายในกำหนดหนึ่ง
ร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และถ้ามีบำนาญหรือเงินที่จ่าย
ควบกับบำนาญซึ่งได้รับไปแล้วในระหว่างกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้รับผิดส่งคืน
เงินจำนวนนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะยังคงรับราชการอยู่หรือได้ออกจากราชการไปก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้คำนวณบำเหน็จบำนาญให้ใหม่ตั้งแต่วันออกจาก
ราชการ

มาตรา ๕ ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งออก
จากราชการแล้วกลับเข้ารับราชการใหม่ทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือข้าราชการส่วน

ท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการแล้ว กลับเข้ารับราชการใหม่ ทางราชการส่วนกลางหรือราชการส่วนภูมิภาค ถ้าเวลาราชการของผู้นั้นอาจคำนวณสำหรับรับบำนาญในตอนก่อนกับตอนหลังติดต่อกันได้ ก็ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแล้วแต่กรณี

มาตรา ๖ บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และบทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีผู้มีสิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ ให้สิทธิการต่อเวลาราชการสำหรับ คำนวณ บำเหน็จบำนาญ พ.ศ.

หลักการ เพื่อให้สิทธิในการต่อเวลาราชการ สำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญ

เหตุผล โดยที่หลักเกณฑ์ในการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญของข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ส่วนท้องถิ่น ในบางกรณียังไม่เหมาะสม จึงสมควรออกกฎหมายเพื่อให้สิทธิในการต่อเวลาราชการสำหรับ คำนวณ บำเหน็จบำนาญขึ้นโดยเฉพะ

กระผมขอประทาน กราบเรียน ต่อท่านประธานเพื่อความเข้าใจแก่สมาชิกว่า ตามที่ได้มีการเสนอร่าง พระราชบัญญัติ ให้สิทธิใน การ ต่อเวลา ราชการ สำหรับ คำนวณบำเหน็จ บำนาญ เป็น ฉบับ พิเศษ ชนมาน ๓ เพราะเกี่ยวกับกฎหมายบำเหน็จบำนาญ ๒ ฉบับ คือ บำเหน็จบำนาญทั่วไป และบำเหน็จบำนาญส่วนท้องถิ่น เหตุที่ต้องมีการต่อเวลาราชการก็เพราะ

เหตุว่าในการรับ ราช การ ตอน แรกนั้น มี บุคคลบางคน ต้อง ออก ไป และ ไม่มี โอกาสที่จะขอคืนบำเหน็จบำนาญเพื่อนับ เวลาราชการต่อได้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่า ออกไปด้วยความผิดในทางการเมือง แต่ เมื่อต่อมา ได้มี พระ ราช บัญญัติ นิร โทษ กรรม และ พระ ราช บัญญัติ ล้าง มลทิน เสร็จแล้ว บุคคลเหล่านั้นเมื่อกลับเข้ารับ ราชการใหม่ ก็ควรจะ ได้มี สิทธิที่จะได้ บอกลีก บำเหน็จ บำนาญ เพื่อ ต่อ เวลา ราชการ ซึ่งอันที่จริง บทบัญญัติอันนี้ ควรกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติล้างมลทิน แต่ว่ามีที่กล่าวไว้ ก็คง คง ไม่ ถึง ใน กรณีเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจึง ได้เสนอ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อให้สิทธิ แก่บุคคลเหล่านั้น เพราะเหตุว่าเมื่อล้าง มลทินแล้วก็ ควร จะ ได้ กลับ คืน ได้รับ ประโยชน์ตามที่บุคคลเหล่านั้นควรมีควรได้

นาย ประ สิริ ธิ จุล ณะ เกศ : ตามที่ท่านรัฐมนตรี ได้ แถลง ถึง ใน เรื่อง กรณีบางอย่างที่ยังไม่เหมาะสมนั้น ก็คง ที่ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมแล้ว กระผมก็มี ความพอใจ เพราะที่แรกก็เป็นห่วงว่า ทางฝ่ายรัฐบาลก็ไม่ได้ชี้แจงอะไรขึ้นมา ก็รู้สึกว่าการกฎหมายฉบับนี้จะให้ ออก ไป ก็ยังมีข้อสงสัยอยู่หลายประการ เพราะ-

จะหนักเป็นส่วนหนึ่งที่กระผมก็เข้าใจดี อยู่บ้างบางประการ แต่ว่าการร่าง กฎหมายนี้ สำหรับมาตรา ๔ นี้ก็ยังไม่รู้สึก ชัดใจอยู่บ้าง มาตรา ๔ มีข้อความ ตอนหนึ่งว่า "ต่อมาได้มีการ ใช้ บังคับ กฎหมายซึ่งยังผลให้ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิ ได้รับ เบี้ยหวัด หรือ บำนาญ จากการ รับ ราชการต่อก่อน" ข้อนี้จะมี ความหมาย อย่างไร กระผมก็ยังไม่เข้าใจชัดเจนนัก แต่ ก็เข้าใจแต่เพียงว่า การ ที่จะ ต่อ เวลา ราชการ สำหรับการ กำหนด บำเหน็จ บำนาญได้นั้น ก็จำเป็นจะต้องมีกฎหมาย ซึ่งยังผล ให้มีสิทธิ ได้รับ เบี้ยหวัดหรือ บำนาญเสียก่อน แล้วต่อจากนั้น ก็จะได้ ให้สิทธิผู้นั้นในการ ต่อ เวลา ราชการ ได้ ในข้อนี้จะถูกต้องหรือไม่ กระผมก็อยาก จะ ขอรับ ทราบ จาก ท่าน รัฐ มน ตรี ด้วย แล้วอีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าจะชัก ตัวย่าง ซึ่งมีตัวอย่างนอกจากที่ท่านรัฐ- มนตรีได้กล่าวมาแล้ว ก็นั้นตัวอย่าง สำหรับข้าราชการรุ่นเก่า ๆ ซึ่งครั้งนั้น เมื่อลาออกไปแล้วไม่ถึง ๑๐ ปี ก็ดู เหมือนจะไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญอะไร ทำนองนี้ เป็นกฎหมายที่ใช้มาเมื่อก่อน มีการ แก้ไข ปี ๒๔๘๔ ท่านผู้นั้นเมื่อ กลับเข้ามารับราชการแล้ว จะมีโอกาส

ต่อเวลาในการ คำนวณ บำเหน็จ บำนาญ ได้หรือไม่ ถ้าถือว่ากฎหมายปี ๒๔๙๔ นั้น สำหรับผู้ที่รับราชการมาไม่ถึง ๑๐ ปีก็ยังมีสิทธิได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าหากว่า ตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไปแล้ว ก็มีสิทธิได้รับบำนาญ ถ้าเช่นนั้นจะถือว่ากฎหมายฉบับปี ๒๔๙๔ นี้ใช้อยู่และมีผลใช้บังคับได้ในขณะนั้นแล้ว จะมีสิทธิต่อเวลารับราชการได้หรือไม่ และอีกประการหนึ่ง เมื่อประมาณสักปีเศษมานี้ ก็มีข้าราชการในกรมอัยการซึ่งสอบผู้พิพากษาได้ ทางอธิบดีกรมอัยการก็บอกว่า จะต้องลาออกเสียก่อน เมื่อลาออกแล้ว ถึงจะโอนไปยังกระทรวงยุติธรรมได้ ผู้นั้นก็เป็นผู้รับราชการรุ่นหนุ่ม ๆ ทั้งนั้นมีอายุราชการอยู่ที่ ๕ ปี ๖ ปี เป็นอย่างน้อย ในที่สุดก็ต้องยอมสละ สิทธิ อายุราชการกันแล้ว แล้วถ้าหากว่าที่ติดต่อกฎหมายปี ๒๔๙๔ แล้ว จะมีผลที่จะต่ออายุราชการสำหรับ ในการ คำนวณ บำเหน็จ บำนาญ สำหรับ ข้าราชการ ที่ลา ออกจากกรมอัยการ ไปทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาในกระทรวงยุติธรรมได้หรือไม่ นี้กระผมข้องใจเท่านั้น

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ตามความ

สงสัยของท่านสมาชิกนั้น คำว่า "ต่อมาได้มีการใช้บังคับกฎหมาย ซึ่งยังผลให้ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญ จากการรับราชการ ตอนก่อน" นั้น ความหมายว่า มีพระราชบัญญัติต่างมลทินซึ่งให้สิทธิ เขากลับ ได้คืนยศตาบวรตาศักดิ์ ได้สิทธิต่าง ๆ ที่เคยได้มาในตอนก่อน

ส่วนสำหรับในกรณีปัญหาข้อที่ ๒ ที่ท่านถามนั้นนะ ในกฎหมายนี้ไม่คลุมถึง เพราะเหตุว่าเป็นกรณีซึ่งในกฎหมาย ในขณะที่ใช้บังคับอยู่นั้น ได้บัญญัติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นไปตามนั้นก็เป็นไปตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลานั้น ในขณะที่ข้าราชการผู้นั้นต้องลาออกหรือมีเหตุปฏิบัติเป็นอย่างอื่น แต่ในกฎหมายนี้เป็นกฎหมายซึ่งคล้าย ๆ กับเรียกง่าย ๆ ว่าเป็น การคืน สิทธิ ที่เขาควรมี ควร ได้คือใช้กฎหมายที่เราต่างมลทินเขาหมดแล้ว ล้างก็ควรล้าง แล้วก็คืน ประโยชน์ที่เขาควรจะได้ตามที่เขาควรมี ในกฎหมายนี้เป็นกรณีอย่างนี้เท่านั้น

พันโท ประเสริฐ สดบรรทัด : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติให้สิทธิ การ ต่อเวลา ราชการ สำหรับ คำนวณบำเหน็จบำนาญมานี้ ผมได้ตรวจ

LIRT

คุณเมื่อคนนั้นไม่ค่อยจะเข้าใจเท่าไรนัก เพราะเหตุว่าอ่านคุณแล้วมีด้วยกันอยู่ ๗ มาตรา ที่ข้อใจก็มาตรา ๔ กับมาตรา ๗

ประการที่ ๑ ก็คือว่าให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายหรือไม่ โดยเฉพาะมาตรา ๔ นี้ ให้ผู้ที่ออกไปแล้วสามารถยื่นคำร้องขอรับประโยชน์อันนี้ได้ภายใน ๑๒๐ วัน ทั้งนี้ถ้าหากว่าผู้ที่สมัครอย่างเดียวกันจะมาขอไม่ทันเวลา เนื่องจากอาจจะเป็นเพราะเหตุใดก็ตาม เมื่อเลย ๑๒๐ วันไปแล้วก็ไม่เข้าอยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยกรณีอย่างนี้จะเห็นได้ว่าสิทธิเหล่านั้นก็ไม่เท่าเทียมกัน คือได้แต่เฉพาะบางคนเท่านั้นเอง นี้ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งก็คือว่า ในมาตรา ๗ นี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ กระผมเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เราจะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเท่านั้นไม่ได้หรือ แต่ถ้าหากจะเอากระทรวงอื่นมาด้วยก็ควรจะเอาทุกกระทรวงจะได้เป็นธรรมเท่าเทียมกัน

อีกประการหนึ่งก็คือว่าคล้าย ๆ กับว่าปัจจุบันนี้ เราได้พยายามสนับสนุน

ข้าราชการแต่ฝ่ายเดียว ทำให้คนอยาก จะเข้ามารับราชการเป็นอันมาก โดยเหตุ ที่ผู้ที่ได้ลาออกไปแล้วก็คิด หรือเป็นข้าราชการสามัญ อาจจะมีความคิดก็ได้ หรือวิสามัญซึ่งไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ เหล่านั้น แต่มีเวลาทำงานถึง ๒๐-๓๐ ปี ตามกฎหมาย ไม่มีบำเหน็จบำนาญ ก็เป็นวิสามัญ ถ้าเขากลับเข้ามารับราชการใหม่ต้องไปเอาเวลาราชการเก่า นั้น มาบวกกันเข้า ผมคิดว่าในบางกรณีนั้น เป็นการไม่ชอบ ไม่ควรอย่างยิ่ง เช่น กรณีที่ได้ลาออกไปโดยกรณีใดกรณีหนึ่ง ก็ตาม หรือมีความผิดก็ตาม อย่างเช่น ข้าราชการสามัญเป็นต้น แล้วไม่ได้รับ บำเหน็จบำนาญ แต่บังเอิญภายหลัง ต่อมาเมื่อมีมติที่จะเข้ารับราชการ ได้ ก็ไปเอาเวลาราชการเก่ามาบวกกับอันนี้ ก็ได้ แม้วิสามัญก็ทำได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น คล้าย ๆ กับว่าเป็นการสนับสนุน ข้าราชการเหล่านั้นให้กระทำความผิด และ ก็ไม่เป็นการยุติธรรมอย่างยิ่ง กระผม ข้องใจครับ ไม่ได้หมายความว่า จะปฏิเสธ กฎหมายฉบับนี้ หามิได้ ก็อยากจะขอ ความกรุณาให้ทางรัฐบาลอธิบายให้ ได้ รับความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ก็พร้อมที่จะรับหลักการของร่างกฎหมายฉบับนี้

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ตามที่ท่านสมาชิกข้อใจนั้นนะ สำหรับข้าราชการที่มีสิทธิอยู่แล้วแต่ไม่ได้ใช้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ในกฎหมายนี้ไม่คลุมถึง เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องที่ว่าในข้อเท็จจริงเป็นการปฏิบัติของข้าราชการซึ่งมีสิทธิอยู่แล้วนั้นเอง แต่อันนี้เป็นหลักการ ตามที่ผมได้กราบเรียนต่อท่านประธานแล้ว เป็นหลักการที่ว่าเราล้างมรดก เมื่อล้างมรดกแล้วก็คืนสิทธิต่าง ๆ ให้แก่เขา ส่วนสำหรับกรณีที่ว่าสงสัยว่าทำไมถึงต้องรักษาการ ๒ คนนั้นนะ สำหรับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนั้น รักษาการสำหรับข้าราชการทั่วไป สำหรับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้นรักษาการสำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีกฎหมายโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นจึงได้มีผู้รักษาการ ๒ ท่าน แต่ส่วนสำหรับปัญหาข้อหลังที่ท่านสงสัยนั้น เป็นเรื่องที่ว่ารัฐบาล ไม่ได้ให้สิทธิอย่างนั้นเสียครับ เพราะเหตุว่าคนที่จะได้สิทธิรับบำเหน็จบำนาญหรือได้ต่อเวลาราชการนั้น ต้องเป็นไปตามกฎหมายที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ในขณะเวลาที่ข้าราชการ

นั้นออก มีสิทธิหรือมีหน้าที่ หรือจะต้องเสียสิทธิอย่างไร เป็นไปตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่เขาออก เพราะฉะนั้นในกรณีที่ท่านสงสัยก็ไม่เข้าใจในเรื่องนี้

พันโท ประเสริฐ สุตบรรทัด : กระผมขอขอบพระคุณครับที่กรุณาตอบกระผมข้อใจอีกข้อหนึ่ง คือว่า ถ้าหากกฎหมายฉบับนี้ได้ออกไปแล้วก็เกรงไปว่าจะเป็นภาระกับงบประมาณแผ่นดินหรือไม่ เพราะเหตุว่าในกฎหมายงบประมาณแผ่นดินที่ได้ออกไปแล้วสำหรับ พ.ศ. ๒๕๑๒ เราไม่ได้ตั้งงบประมาณไว้ ถ้ากฎหมายนี้ออกมาแล้วจะเป็นภาระต่อไปหรือไม่เพียงใด

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : สำหรับเรื่องนี้กราบเรียนไว้ว่าไม่เป็นภาระต่องบประมาณ เพราะเหตุว่ามีจำนวนไม่มากนัก และอยู่ในงบกลางของงบบำนาญ ซึ่งจ่ายให้แก่ราชการ เราไม่ได้กำหนดไว้เป็นเฉพาะตัวคน แต่ว่างบจ่ายบำเหน็จบำนาญมีอยู่แล้ว

นายประสิทธิ์ อุลละเกศ : ที่กระผมข้อใจเมื่อคนก็ยังรู้สึกว่าจะยังไม่ได้รับการชี้แจงจากรัฐมนตรีเป็นที่พอใจ

LIRT

แต่ว่าในปัญหาเรื่องการที่จะต้องรับหลักการนั้นรู้สึกว่าจะคงจะไม่มีปัญหาอะไร เพราะเหตุว่าเป็นประเด็นในเรื่องว่าสิทธิในการต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเท่านั้น ซึ่งสภานักหน้าจะรับหลักการไปได้ แต่ว่าในการร่างของมาตรา ๔ นั้น กระทบก็ขอแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนแรกทีเดียวก็เป็นกรณีที่ว่า ขณะออกจากราชการนั้นผู้ลาออกไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด เบี้ยบำนาญหรือบำเหน็จ และก็ประกาศที่ ๒ ก็แบ่งออกเป็นต่อมาว่า จะต้องมีกฎหมายใช้บังคับซึ่งยังผลให้ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด เบี้ยบำนาญเสียก่อน แล้วข้อ ๓ ก็ให้สิทธิในการต่อเวลาราชการโดยผลของกฎหมายฉบับนั้น

ที่ปัญหาข้อแรก อย่างกระทบถึงตัวอย่าง ซึ่งรัฐมนตรีจะกล่าวว่าจะอย่างไร กระทบฟังไม่ได้ชัด คือกระทบมีประเด็นว่า ถ้าหากข้าราชการผู้นั้น ขณะลาออกเขาไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญหรือเบี้ยหวัด เป็นต้นว่ารับราชการไม่ถึง ๑๐ ปี ก็ไม่มีสิทธิ หรือว่าข้าราชการ อัยการซึ่งสอบผู้ช่วยผู้พิพากษาได้ จำเป็นต้องลาออกไป ก็ถือว่าไม่มีสิทธิเหมือนกัน แล้วต่อมาถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้ คือกฎ-

หมายปี ๒๔๙๘ นี้ ได้บังคับอยู่แล้วว่า แม้ไม่ถึง ๑๐ ปี ก็มีสิทธิได้รับบำเหน็จเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วก็คือได้ว่า ตามประเด็นข้อ ๒ คือว่าประกาศที่ ๒ นั้น ก็ได้ชื่อว่าได้มีกฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นแล้ว คือกฎหมายปี ๒๔๙๔ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วละก็ เมื่อเขาจะใช้สิทธิในการต่อเวลาราชการโดยอาศัยกฎหมายฉบับใหม่แล้ว กระทบก็เห็นว่าไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรที่จะต่อไปไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง ถ้าจะระบุกันเฉพาะตามพระราชบัญญัติล้างมลทินโทษแล้ว ก็ว่าจะเขียนลงไปเหตุผลเสียให้ชัดแจ้งลงไปว่า เรามีประเด็นเฉพาะเรื่องเท่านั้นหรืออย่างไร นี่เป็นแต่เพียงว่า กล่าวไว้ในวงกว้าง ๆ ก็ทำให้เป็นที่เข้าใจว่า สำหรับข้าราชการที่ออกมาโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว แล้วต่อมากฎหมายมีอยู่แล้ว เขาก็ใช้สิทธิต่อเวลาราชการได้โดยอาศัยกฎหมายใหม่นี้ กระทบมีความเห็นอย่างนี้ ก็อยากจะขอความกรุณาแจ้งให้ชัด เพื่อประโยชน์ในการแปรญัตติ และยิ่งกว่านั้น กฎหมายฉบับนี้จะออกมาก็ทำให้บางคนเข้าใจไปในทางไม่คิดว่า รัฐบาลนั้นความประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการในการคำนวณบำเหน็จ

บ้านาญสำหรับข้าราชการที่ลาออกไปแล้ว แล้วก็สมัครผู้แทนราษฎร เมื่อสมัครไม่ได้ แล้วก็กลับเข้ามารับราชการใหม่ ทำให้เป็นที่เข้าใจไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้น กระผมก็อยากจะให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจง เสียให้ชัดแจ้ง เพื่อประโยชน์ในการที่จะ แปรญัตติต่อไป เพราะไหน ๆ กฎหมาย ฉบับนี้ก็จะได้รับหลักการในโอกาสต่อไปนี้ด้วยแล้ว กระผมก็อยากจะขอความ กรุณาเท่านั้น

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : สำหรับกรณีที่ท่านสมาชิกสงฆ์นั้น สำหรับ ข้าราชการซึ่งลาออกนั้น ขอไม่ได้ครับตาม นี้ หลักการเราไม่ให้เราให้เฉพาะที่ได้มี กฎหมายใช้บังคับให้เขามีสิทธิ ข้าราชการ ที่ทำงานไปแล้วก็ลาออกไปสมัครเป็นผู้แทนหรืออะไรเหล่านั้นไม่ได้ครับ กระผมกราบเรียนว่าไม่ได้

นายसानนท์ สายสว้าง : พอ ข้าราชการเข้าสู่อายุบรรดาข้าราชการที่จะมีสิทธิตามกฎหมายนี้เวลานี้ รู้สึก ก็ใจกันมาก เมื่อวานนี้เองผมไปว่าความ อยู่ที่ศาลมันบุรี มีผู้พิพากษาท่านหนึ่งก็ บอกว่า แหมตั้งใจที่กฎหมายนี้ออก จะได้ มีอายุราชการเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นเจต-

จำนงคือเจตนาของกฎหมายนี้ ตามที่รัฐ-มนตรีแถลงนั้นนะ มุ่งหวังให้สิทธิแก่ผู้ ที่ได้รับนิรโทษกรรมตามกฎหมายล้าง มลทินเท่านั้นตามที่ชี้แจง เจตนาของ กฎหมาย ควร จะเขียนให้ชัดลงไปเลยว่า หลักการเพื่อจะมุ่งหวังช่วยบุคคลที่เขา ได้ กลับคืนสู่สภาพ เนื่องจากได้รับกรุณาจาก กฎหมายล้างมลทิน ถึงจะรู้สึกว่าจะตรงกับ หลักการ ถ้าเขียนมาอย่างนั้นแล้ว ผมว่า ออกไปแล้ว ข้าราชการอื่น ๆ ถ้าไปตี ความตามเจตนารมณ์ ไม่ได้ตีความตาม ตัวหนังสือแล้ว ผมว่าจะยุ่งกัน มีข้าราชการหลายคนไปหาผมที่บ้าน บอกว่า ถ้า มีอะไรบอกพร้อมให้แปรญัตติด้วย นี่ผม เรียนจริง ๆ ครับ แล้วโดยมากก็ผู้ พิพากษาซึ่งเขาสอบตุลาการได้ แล้วเขา จะขอโอนตามสิทธิ ตามพระราชบัญญัติ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการตุลาการ อย่างไม่รู้แล้วแต่ แต่อธิบดีกรมอัยการ ไม่ให้โอน ถ้าเธออยาก ไปเป็น ตุลาการ ก็ลาออกไป ให้บรรจุทางไหน สละสิทธิ์ ทางนี้ เขาก็จำเป็นจะต้องลาออก สละ อายุราชการที่เขาอยู่กรมอัยการมาตั้ง ๖ ปี ๗ ปี ตั้งแต่เป็นเสมียนก็มี แล้วเขาก็ ไปเริ่มนับหนึ่งใหม่เมื่อเป็นตุลาการ ทน กฎหมายนี้ออกไป ถ้าตามตัวหนังสือเขา ก็อาจจะยื่นคำร้องว่า เขาขอนับอายุราชการ

LIART

การที่เขาเคยรับราชการ อยู่ที่ กรมอัยการ มาเมื่อ ๕ ปี ให้นำข้อให้เขาด้วย เกี่ยวกับ ความรู้สึกของข้าราชการเป็นอย่างนั้น ที่ ให้นำรัฐบาลมีความมุ่งหวังโดยเฉพาะตาม เจตนารมณ์ของการเสนอกฎหมายนี้ ว่า เพื่อจะช่วยบุคคลที่ได้มีกฎหมายล้างมลทินก็ควรจะเขียนหลักการเสียให้ชัดเลยว่า กฎหมายนี้ออกเพื่อบุคคลประเภทไหนเท่า นั้น อย่างนี้กระผมว่าอาจจะเป็นคนเป็น ประโยชน์อีกประการหนึ่งที่เขียนนกล้ายๆ ว่า ผู้กำลังรับราชการอยู่ควรจะยื่นคำร้อง ใน ๑๒๐ วัน แต่ในขณะนี้เขาอาจจะ ไม่ได้รับราชการก็ได้ แต่เขามีสิทธิตาม กฎหมายอีกมีหนึ่ง เขาฟังกลับเขามา รับราชการ ก็ควรจะให้สิทธิเขาตามนี้ เหมือนกัน เช่นผู้ได้รับกฎหมายล้างมลทิน แต่ขณะนี้สมมติว่าเขายังไม่ได้รับราชการ แต่หมด ๑๒๐ วันเขาอาจจะเข้ามาเป็นข้าราชการ จะทางการเมืองหรือ ทางไหนก็ตาม ซึ่งเขามีสิทธิ จะได้รับ บำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำ นาญ ก็ควรจะขยายให้สิทธิเขาไป ผมจึง ผ่ากข้อสังเกตไว้ว่าเลย ๑๒๐ วัน เขาเกิด บรรลุเป็นข้าราชการการเมืองขึ้นมา หรือ เขามีสิทธิบำเหน็จบำนาญ เขาก็อาจจะได้ บวกอายุราชการของเขาขึ้นไปอีก ก็ควร

จะให้โอกาสนับตั้งแต่เขาได้รับการแต่งตั้ง แต่ที่นี้ผมอยากจะกราบเรียน รัฐบาล ว่าควรจะเขียนหลักการให้ชัดว่า เจตนารมณ์นั้นมุ่งเพื่อจะให้สิทธิแก่ผู้ที่ได้มีกฎหมายล้างมลทิน เขียนอย่างนี้เป็นกรทั่วไป แล้วก็จะเสียหายแก่รัฐบาลครับ เวลาที่ ใจกันแล้วครับ หลายคนพอเห็นร่างนี้ ใจกันแล้วครับ แต่ไม่รู้เจตนารมณ์ครับ เพราะฉะนั้นผมอยากให้เขียนหลักการ ให้ ใสลงไปให้ชัดเลยว่า เจตนารมณ์เป็น อย่างไรครับ

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : สำหรับข้าราชการซึ่งมุ่งหวังที่จะได้ประโยชน์อย่างนั้นๆ ก็เรียกว่าเป็นการหวัง มากเกินไป ในการเขียนกฎหมาย เราก็เขียนให้เข้าในเทคนิค ในวิชากฎหมาย เพราะเหตุว่าในหลักเกณฑ์อันนี้บังคับอยู่ ๒ ตอนอยู่แล้ว ถ้าหากว่ามีการขอร้อง มากก็จะต้องถึงเจตนารมณ์ ซึ่งกระผม ได้ชี้แจงต่อสภานี้ว่าเป็นเจตนารมณ์ซึ่ง ต้องการ ให้แก่ผู้ที่ได้รับการล้างมลทิน ส่วนวิธีเขียน นั้นก็เขียนในทางวิชากฎหมาย เพราะฉะนั้นความสงสัยก็จะเป็น นักกฎหมายแล้วก็จะเข้าใจได้ดี

ประธานวุฒิสภา : เมื่อ ไม่มี ผู้ใดอภิปรายต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าจะขอ

มติต่อที่ประชุมเห็นว่า สมควรที่จะรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ พิจารณาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควร รับหลักการไปรศกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่ เห็นด้วย ไปรศกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี เป็นอัน ว่าเป็นมติที่ประชุมเห็นสมควรรับ หลักการ แห่งร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลจะเสนอ สักคณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐ-มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาลขอเสนอส่งคณะกรรมการสามัญ ชุดเศรษฐกิจพิจารณา

ประธานวุฒิสภา : รัฐบาลขอ เสนอส่งคณะกรรมการสามัญชุด เศรษฐกิจพิจารณา จะมีท่านผู้ใดมีความ เห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่าง อื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี เป็น อันว่าส่งคณะกรรมการสามัญชุดเศรษฐกิจ

กิจพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน กี่วัน

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับ

ประธานวุฒิสภา : รัฐบาลขอ เสนอแปรญัตติตามข้อบังคับ จะมีท่านผู้ ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่าง อื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี เป็น อันว่าแปรญัตติตามข้อบังคับ

สำหรับการประชุมวันนี้ หมก ระเบียบวาระแล้ว แต่ว่ามีเรื่องที่ใครจะ ขอเรียนต่อที่ประชุมว่า ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๑ ซึ่งเป็นวัน ประชุม ตรงกับวันพฤหัสบดีนั้น เป็นวันหยุด ราชการวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๙๐ พรรษา จะไม่มีการประชุม จึงขอเรียนเพื่อทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ขอเลิก

ประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

LIRT

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม

จ.ชนะโชติ
ก. อุทยานิน
พล.ร.ท. ศรี ดาวราย
ประเสริฐ บัณฑิตกุล
พล.ท. ส.วิจิตรานุช
พล.ร.ต. โอภาส จามิกรณ์

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

อุดม พลอยสังวาลย์
ธนู บุญยรังก
โหม่งเลา ลีพลากร
ฉันทนา ชานบ้อม
สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ
จำรงค์ ใจอ่อนน้อม
สินธุ์ชัย ช่อสตัยคี
เปรมจิต บุญทะกานูจน
สมศรี ใจอ่อนน้อม
พิลาส จารุณภู
สมชาย ทาวอุดม

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๑/ก.พ./๒๕๑๒
ที่ประชุมรับรอง ครั้งที่ ๓/๒๕๑๒
วันที่ ๒/เม.ย./๒๕๑๒

สุพันธ์ จิตรกถึก

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประหยัด แดงอินทวัฒน์

หัวหน้ากองการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

รองเลขาธิการรัฐสภา

ประเสริฐ บัณฑิตกุล

เลขาธิการรัฐสภา

พ.อ.นายวรการบัญชา
ประธานวุฒิสภา

LIRT